

РЕШЕНИЕ

№ 756

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 12.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2789** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по протест на прокурор Д. К. от Софийска Градска Прокуратура отдел „Назор за законност“ срещу волеизявление по издаване на Свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/22.02.2016г. на началника на ОПП при СДВР на Р. К..

С протеста е предложено да бъде прогласено за нищожно издаденото СУМПС.

В съдебно заседание, прокурор при СГП поддържа протеста и моли съда да го обяви за нищожно.

Ответникът – Началникът на ОПП-СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – Р. К. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.02.2016 г. пълномощник на Р. К. – Т. Т. Т. подава в ОПП-СДВР заявление с вх. № 26038496/08.02.2016 г. за подмяна на македонско СУМПС с № Т0092081 на Р. К. с посочен настоящ адрес: [населено място], [улица], ведно с комплект документи, съгласно чл. 17, ал. 3 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на СУМПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина.

В декларация по чл. 13, т. 6 от Наредба № I-157/2002 г. чрез пълномощник Т. Т. лицето е декларирало, че обичайното му пребиваване не е в друга държава-членка на ЕС.

Издадено е СУМПС №[ЕИК]/22.02.2016 г. на Р. К. за категории АМ, В1 и В с валидност до 22.02.2026 г., което не е получено от лицето.

На 14.12.2019 г. Р. К. се е явил в ОПП-СДВР за получаване на изготвеното СУМПС. В сведение с вх. № 433200-137226/04.12.2019 г. той е заявил, че от шест години живее в Германия, а от четири работи във фирма „R.“ в Германия.

Видно от Докладна записка рег. № УРИ 4332р-8618/13.02.2020 г. относно предприемане действия за обявяване на нищожност на СУМПС №[ЕИК]/22.02.2016 г., на посочения постоянен адрес: [населено място], [улица], където е регистриран К., се намира администрацията на СО, район „С.“.

От писмо с изх. № 1046-40-275#1/16.02.2020 г. на НОИ се установява, че лицето няма деклариран осигурителен доход за периода от м. 02.2016 г. до момента на извършената проверка.

Видно от Докладна записка рег. № УРИ 4332р-8618/13.02.2020 г. дирекция „Международно оперативно сътрудничество“-МВР е установила, че Р. К. има два регистрирани адреса в Германия.

При така установената фактическа обстановка, съдът правил следните правни изводи:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл.16,ал.1,т.1 от АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл.21,ал.3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 от АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган

да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

Съгласно чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО подновяването на свидетелства за управление на превозно средство, когато техният срок изтече, подлежи на продължаващо спазване на минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление... и обичайно пребиваване на територията на държавата-членка, издаваща свидетелството или доказателства, че кандидатите са учили там за срок най-малко шест месеца.

Анализът на посочените разпоредби от европейското законодателство и националния закон ясно и категорично обвързват компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на свидетелството за управление на МПС, с мястото (държавата) на обичайно пребиваване, т.е. компетентността на административните органи на съответната държава – членка е обусловена от това дали лицето, което е поискало от тях издаване на свидетелството за управление, има обичайно пребиваване на територията на тази държава – членка.

Съгласно чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

Видно от посочената разпоредба, обичайното пребиваване по смисъла на директивата е фактическо обстоятелство, чието установяване се извършва в рамките на административното производство и по предвидения в националния закон на съответната държава – членка ред със съответните процесуални средства. Н. законодател е възприел, че в производствата по издаване, респ. подновяване на СУМПС обичайното пребиваване на лицата на територията на страната се доказва с декларация, каквато процесуална възможност е предвидена и в чл. 39 от АПК, т.е. наличието на подписана от лицето декларация е допустимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на обичайно пребиваване на територията на страната. Наличието на декларация дава на административния орган основание, при липса на други данни, да приеме за установен факта на обичайно пребиваване на лицето на територията на България, което от своя страна го легитимира като компетентен орган съгласно чл.8, пар.1 от Директива ЕС 2006/126/ЕО.

Според разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. вр. чл. 151, ал. 5 от ЗДвП СУМПС се издава от структурните звена „Пътна полиция“ при областните дирекции на МВР, поради което техните ръководители са административният орган, компетентен да издаде СУМПС, но само на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация.

Следователно компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на СУМПС, е обвързана с мястото /държавата/ на обичайно местопребиваване.

От доказателствата по делото – обяснение от К., дадени при получаване на СУМПС, както и Писмо от дирекция „Международно оперативно сътрудничество“-МВР, се установява, че към дата на издаване на СУМПС лицето не е имало обичайно пребиваване на територията на Република България. В обясненията си от 04.12.2019 г. лицето лично е посочило, че от шест години живее в Германия и работи там. При извършена проверка от дирекция „Международно оперативно сътрудничество“-МВР е установено, че К. има два регистрирани адреса в Германия, съответно от 16.05.2013 до 13.02.2014 г., както и от 13.02.2014 г. до момента на извършване на проверката. Съдът приема, че Началникът на ОПП-СДВР не е бил компетентен да издаде СУМПС на К.. Приема се константно в съдебната практика, че като критерии за нищожност на административния акт поради материална незаконосъобразност се изследват: пълна липса на условията, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; дали актът е изцяло лишен от законова опора; дали акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; дали актът е основан на друг нищожен административен акт или налага извършването на престъпление, съответно - административно нарушение и др.

В настоящия случай, видно от доказателствата по делото, СУМПС е издадено, без да са били налице предпоставките да бъде приложена разпоредбата на чл. 151, ал. 5 от ЗДВП, тъй като лицето не е било с обичайно пребиваване на територията на Република България.

С оглед изложеното волеизявлението на Началника на ОПП-СДВР, въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК]/22.02.2016 г. на Р. К. следва да бъде обявено за нищожно на основание чл. 146, т. 1 и т. 4 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на волеизявление по издаване на Свидетелство за правоуправление на МПС №[ЕИК]/22.02.2016г. на Началника на ОПП при СДВР на Р. К..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: